

The book cover features a whimsical illustration of two women standing in a forest at night. The woman on the left has blonde hair and wears a dark dress with a floral pattern. The woman on the right has dark hair in a bun and wears a black t-shirt and dark pants. They are facing each other and smiling. The forest has tall, thin trees with red and white bark. A large, bright full moon hangs in the sky, surrounded by a circular frame of white star-like points. The ground is dark with small, glowing white lights. The title is written in a mix of serif and script fonts, centered over the moon.

POCHYBNÁ
KOUZLA
pro
CYNICKÉ
ČARODĚJKY

KATE SCLSA

FRAGMENT

Pochybná kouzla pro cynické čarodějky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Kate Scelsa

Pochybná kouzla pro cynické čarodějky – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

POCHYBNÁ
KOUZLA
pro
CYNICKÉ
ČARODĚJKY

KATE SCELSA

FRAGMENT

Pro mámu

BLÁZEN

Bud' zdráv a vítěj, lidský hledači.

Pokud jsi právě objevil tuhle knihu, znamená to, že ona si našla tebe.

Jenom tě varuju: když po ní sáhneš, můžeš zjistit, že do tvého života začíná nečekaně vstupovat magie. Měj to prosím na paměti a zařiď se podle toho.

Cestou, kterou se chystáš vydat, si musíme projít všichni. Je to životní cesta. Hrdinská cesta. Lidská cesta.

Vykroč na ni tam, kde začíná.

S Bláznem.

S milým bezstarostným Bláznem.

Podívej se na sebe. Veselý blondáček, trochu frajírek, s pírkem za kloboukem a kytíčkou v ruce, stojíš na kraji útesu a kocháš se vyhlídkou. Svět tě nezajímá. Nejspíš jsi ušel pořádný kus cesty, než ses na tohle místo dostal. *Proč ne?* říkal sis. *Dnes je hezky.* Doprovází tě tvůj malý pejsek a v uzlíčku přes rameno

si neseš pár nejnutnějších věcí. Slunce svítí. Větrík si pohrává se zvonovými rukávy tvé středověké haleny. A ty vůbec netušíš, co přichází.

Právě tady začíná duševní cesta. S čím začneš, i když na to nejsi připravený? A ani nemůžeš být, protože na tohle se nejde připravit.

Něco se blíží, příteli. Dávej pozor. Měj u té vyhlídky oči otevřené. Bude to tady dřív, než se naděješ.

Příchod poštáka, který v září za poklidného odpoledne doručuje zásilky do obchodu s dárkovým zbožím, jenž se nachází v Essexské ulici v Salemu ve státě Massachusetts, není za normálních okolností žádnou mimořádnou událostí. Je to naopak běžná věc, protože se blíží Halloween a my teď dostáváme spoustu balíčků. Většinou obsahují čarodějnické kostýmy – černé peleríny, černé kočky v různém provedení a hrníčky s obrázkem Samantha a nápisem *BEWITCHED* podle známého seriálu.

Tato nedůležitá událost přerušila mou nedůležitou činnost spočívající ve vysedávání za pultem. Nudila jsem se k smrti a jediné, co jsem mohla dělat, bylo přes výlohu sledovat lidi na ulici. Susan totiž nedovolí, abyste v práci civěli do mobilu. Když jsem zakoukaná do displeje, tvrdí, že „to vypadá, že nejsem připravená obsloužit zákazníka“. Tak místo toho raději nedělám nic.

Zjistila jsem, že zásadním krokem v nikdy nekončícím boji s nudou je říkat si, že se vlastně nenudím. A najednou vás začnou

zajímat i různé maličkosti každodenního života. Třeba ten strom na protější straně ulice. Auta, která projíždějí kolem. Nebo ten chlápek, co občas rád demonstruje před naším obchodem. Ohání se cedulí s nápisem ČARODĚJNICTVÍ JE ZLO!, jako by ten jeho boj byl zároveň jeho poslední nadějí na světě. Ale aspoň má nějaký koníček.

Já si práci v tomhle obchodě nevybrala. Stejně jako jsem si nevybrala, že budu žít v tomhle americkém městě kdysi nechvalně proslulém čarodějnictvím. Stejně jako si to nejspíš nevybrala ani moje máma. A přesto tu teď sedím, obklopená růžovými tričky s nápisem JSEM 100% PRAVÁ ČARODĚJNICE a klíčenkami s plastovým přívěskem v podobě čarodějnického koštěte. Vrchol místního nevkusy. A já tu pracuju šest dní v týdnu.

Jsou dvě věci, které absolutně nechcete dělat, když se smrtelně nudíte. Tou první je začít přemýšlet o čemkoli jiném než o tom, co máte přímo před sebou. Ten strom, auta na ulici a chlápek s protestním heslem na ceduli – to je vše, co pro vás v té chvíli smí existovat. Všechno ostatní musíte odsunout bokem – sny, plány, vzpomínky – protože by vám to mohlo vletět do té prázdnoty, kterou nuda je, a způsobit vám jediné bolest.

Druhá věc, kterou nechcete dělat, je přemýšlet o tom, že nemyslet vůbec na nic by bylo mnohem snazší, kdybyste si mohli zahulit.

Nemůžu být zhulená v práci. Nemůžu být zhulená v práci. Nemůžu být zhulená v práci.

Opakuju si to pořád dokola, hledím na strom naproti a říkám si, kdypak asi začne jeho listí měnit barvu a do vzduchu se vplíží ta vlhká lezává zima, pronikne mi až do kostí a přinese s sebou všechno další, co k ní patří.

Říjen byl v Salemu vždycky hrozný měsíc. Teď je to ten nejhorší.

Ale s příchodem pošty nastává aspoň dočasná přestávka v moři nudy. Je potřeba vybalit krabice a roztrždit faktury. Během ní můžu dělat něco jiného než tu jen sedět a litovat se. Někdy se zdá, že právě ta nuda a sebelítost jsou skutečnou náplní mé práce na plný úvazek.

Susan vyjde ze své kanceláře v zadní části obchodu, jakmile slyší poštáka Tima vejít.

„Dneska velká objednávka, co?“ poznamená Tim a rovná krabice se zbožím na sebe.

„Říjen na nikoho nečeká,“ odpoví Susan a už kontroluje štítky na krabicích.

Tim mi podá hromádku došlých dopisů.

„A co ty? Připravená na rej čarodějnic?“ zeptá se a spiklenecky mrkne.

„Já to považuju spíš za ,rej ožralých blbců narvaných do masově vyráběných kostýmů z plastu, které pak zaplaví skládky,“ zabručím znechuceně.

„Kde jsou ty dětské čarodějnické klobouky?“ přebírá Susan krabice. „Pořád nic. A to měly přijít už včera.“

Tim po mně hodí pohledem říkajícím „vydrž“ a rychle mizí za dveřmi.

„To jako ty pro děti?“ zeptám se.

„Přesně tak!“ Nevím, jestli mě tou odpovědí chtěla upozornit na mou natvrdlost, ale stejně už chvátá zpátky do kanceláře.

Pokračuju v třídění dopisů. Jsou to většinou účty a speciální nabídky pro ten významný měsíc v roce, kterým naše město tak neblaze proslulo. Vespod hromádky objevím větší stříbrnou

obálku adresovanou našemu obchodu s chybějícím jménem odesílatele.

Susan vyjde z kanceláře, v jedné ruce drží krabici triček a v druhé mobil přilepený k uchu.

„Ano, Alexi, já kupodivu vím, že čarodějnice jsou momentálně v kurzu. Mám totiž obchod s dárkovým zbožím tematicky zaměřeným na čarodějnice. Jsem si tedy dobře vědoma zvýšeného zájmu o tento sortiment, ale to v žádném případě nic nemění na skutečnosti, že jste mi slíbil, že moje pravidelná halloweenská objednávka tu do dneška bude. Stovka špičatých černých klobouků mi bude prvního listopadu houby platná.“

Susan začne rovnat trička do regálu. Ohlédne se po mně a obrátí oči v sloup. Podívám se na stříbrnou obálku, kterou držím v ruce, otočím ji a všimnu si povědomého obrázku natiskného fialovým inkoustem. Dva půlměsíce zády k sobě a mezi nimi kruh. Trojná bohyně. Jedná se o čarodějnický symbol. Před čarodějnickými symboly se v tomhle městě nikam neschováte.

„Susan?“ vyruším ji. Zvedne ukazováček na znamení, že mám minutku počkat.

„Jo, jasně,“ říká do telefonu. „Promluvte si s vedoucím a pak mi zavolejte. Zatím nashle.“ Zavěsí a vztekle odhodí mobil do krabice s tričky. „Jako kdyby nechápal, že devadesát procent našich příjmů nám přináší jeden měsíc v roce.“

„Nezná Salem,“ podotknu.

„Vždyť se rozhlídni.“ Susan dramaticky rozhodí rukama po prázdném obchodě. „Ani noha. Tři týdny před svátkem?“

Stará písnička. Znáám svůj text.

„Zákazníci,“ pronesu monotónně.

„Správně, Eleanor. Říjen znamená zákazníky. A zákazníci znamenají, že můžu platit nájem. A platit nájem znamená, že můžu platit tobě.“

„A platit mně znamená, že máme s mámou co jíst,“ přidám svoji sloku. Mělo to být legrační pokračování klasického scénáře, jenže to není vtipné ani trochu a já svých slov lituju, sotva je vyslovím. Susan přestane rovnat trička.

„Jak dnes mámě je?“ zeptá se a najednou zvážní.

Pokrčím rameny. „Stejně jako když jsi ji viděla předevedčím.“

„Už se jí ozval ten nový doktor?“

Nechci Susan vysvětlovat, že by si neměla dělat naděje. Máma už byla u tolika „nových doktorů“, kteří zkoušeli „nové postupy“, že jsem už před časem ztratila přehled, kolik jich bylo. Jenže když to řeknu, Susan se rozčílí a já potřebuju, aby zbytek pracovní doby proběhl v klidu, dokud nebudu moct odejít a na parkovišti u sámšky na konci ulice si dát půlku jointa, kterou mám schovanou v tašce.

„Nevím,“ řeknu.

Susan zvedne obočí.

„Ty nevíš?“

„Měla by ses jí zeptat sama,“ poradím jí.

Susan tuhle odpověď nemá ráda, ale spokojí se s ní a pokračuje v rovnání triček. „No, můžu se za ní večer stavít. Přinesu jí trochu polévky, co jsem uvařila. Je fakt dobrá. Celerová se smetanou.“

„To nemusíš.“

„Udělám to ráda.“

Obě teď předstíráme, že jsme zabrané do své práce, protože k danému tématu už není co dodat.

Dokončím třídění dopisů, uložím účty k Susanině došlé poště a vyhodím štos reklamních letáků propagujících Halloween. Stříbrná obálka pořád leží na pultě.

Zvednu ji.

„Nevíš, co je tohle?“ zeptám se Susan.

„Ne, co je to?“

„Právě že nevím.“

„Otevři to.“

Roztrhnu obálku, přetrhnu při tom měsíční symbol na dvě půlky a vyndám malou knížku. Je vytištěná na tenkých papírech, které jsou spojeny sešívačkou. Přečtu si název napsaný ozdobnou kurzívou.

„Je to *Velká arkána, kouzelný průvodce k příběhům karet tarotového balíčku*, Smithová – Rider – Waite.“

Otevřu knihu na první stránce. Je na ní obrázek postavy, která se dívá na oblohu, a pod ním je ručně psaný text: *Bud' zdrav a vítěj, lidský hledači*.

„Možná je to vzorek?“ napadne Susan. „Je u toho objednávka?“

„Ne,“ odpovím. „A vypadá to na domácí výrobu.“

„Klidně to vyhoď,“ navrhně a dokončí rovnání triček.

„Máme tu tarotové karty, že?“ zeptám se.

Susan vyndá z regálu malý balíček a podá mi ho.

„Budeš se učit, jak předpovídat budoucnost?“

„Znát budoucnost asi radši ani nechci,“ řeknu v dalším marném pokusu o vtipný komentář.

„Nikdy nevíš,“ podotkne.

„Jestli mám vycházet ze svých dosavadních zkušeností, tak hádám, že nic dobrého to nebude,“ pokračuju zapškle dál. V duchu si slibuju, že už do konce života nepromluví.

Susan moje kecy ignoruje. Často je to zdaleka to nejlepší řešení. Otevřu krabičku a vyndám z ní balíček karet.

„Hele, postarala ses o to vrácené zboží, jak jsem ti říkala?“ zeptá se mě Susan.

Odložím karty.

„Jestli jsi mi to říkala, tak jsem to udělala,“ odpovím podrážděně.

„No dobře,“ hodí po mně káravým pohledem.

„I když teda nechápu, kdo si koupí třicet keramických hrnků ve tvaru dýně a obratem je všechny vrátí?“

„Evelyn Roscová, protože chtěla své čtyřicáté narozeniny slavit ve znamení podzimu, ale pak oslavu tematicky zaměřila na štěňata.“

„Evelyn Roscová je blbka,“ zavrčím.

„Eleanor, už ale vážně! Co to s tebou dnes je?“

Chudák Susan. Není to moje máma, ale její blízký vztah s mou skutečnou mámou mě nějak nutí se k ní občas takhle chovat. Hlavně když mám pocit, že bych se měla aspoň snažit být na svou mámu milá, protože má plno starostí s řešením vlastních problémů. Takže pak se do mě Susan obuje. Do mého mrzoutského já. Mého skutečného já.

Na společných fotkách z vysoké vypadají máma a Susan jako dvojčata. Teda jak to jen jde vzhledem k tomu, že je máma běloška a její nejlepší kamarádka Korejka. Mají stejný vrstvený účes, přehnaně výrazné oční linky a rádoby extravagantní módní doplňky. Jenže Susan i dnes vypadá zdravě a spokojeně a máma jako někdo, kdo je hodně nemocný. Protože ona hodně nemocná je.

„Promiň,“ omluvím se. „Nic se mnou není. Jsem v pohodě.“

„Možná by tě zajímaly... vázy s hrdlem ve tvaru vagíny?“

To je jeden z jejích oblíbených vtipů. V ulici máme obchod provozovaný feministkami, jeho sortiment je úplným opakem čarodějnického zboží Susanina krámu, a jednou tam měli ve výloze ceduli hlásající: „Máme vázy s vagínou!“

To mě vždycky rozesměje a jsem Susan už po milionté vděčná, že s takovým klidem snáší mou špatnou náladu, a dokonce ji dokáže zahnat tak rychle, jak přišla.

Zvedne prázdnou krabici od triček.

„Jdu dozadu a budu tam rvát na některé další dodavatele. Kdybys slyšela zvuk tříštícího se skla, *nevolej* policii.“

„Rozumím.“

Susan se vrátí do kanceláře a já se podívám na ty dva předměty, které mám před sebou na pultě. Knížečku vytvořenou za pomoci kancelářské sešíváčky a balíček tarotových karet od Smithové – Ridera – Waitea. Otočím svazek a dívám se, jestli je vzadu něco, co by mi prozradilo víc o jeho původu.

Stručné dějiny tarotu, stojí tam.

Tento soubor tarotových karet označovaný uvedenými třemi jmény je víc než sto let starý, ačkoli pozdější vydání už vynechávají jméno „Smithová“, což vyřazuje osobu, která by si zasloužila nejvíc chvály za tento magický nástroj. Waite byl jen nějaký týpek, který se zajímal o okultismus. Rider byl jeho vydavatel. Ovšem OSOBA, KTERÁ PRÁCI ODVEDLA a která vytvořila tyhle věhlasné ilustrace, se jmenovala Pamela Colman Smithová. Skutečná máma tarotu. Mystička. Sufražetka. Prý dokázala vidět zvuk. Ráda malovala obrázky nahých žen v podobě modré kočky. Měla přezdívkou Pixie.

Tohle je pro Pixie.

Jsem bezesporu ten poslední člověk v Salemu, který by se zajímal o čarodějnictví, takže za normálních okolností zrovna nejásám nad nějakou tajemnou knihou, která přijde poštou. Pokud jde o mě, zastávám názor, že jedinou pozoruhodnou věcí na našem městě je to, že se mu podařilo proměnit hrůznou historickou tragédií ve vlastní tematický zábavní park. Je místem, kde se něco skutečně morbidního přetváří v parodii sebe sama, v plastovou fikci, v komoditu, kterou lze koupit.

Jenže já se tak nudím, že nemám skutečně nic lepšího na práci než se probírat vystaveným balíčkem tarotových karet (Smithové), Ridera a Waita a najdu kartu s Bláznem, která na chvíli upoutá mou pozornost.

Tady ho máme – veselého chlapíka s psíčkem u nohou, který vypadá, že se co nevidět zřítí z okraje útesu. Položím si hlavu na pult a kartu opřu o krabičku před sebou.

Něco se blíží.

Hledím na Blázna a vtom zacinká zvonek na dveřích a dovnitř vejdou dvě holky, které neznám. Jedna má blond vlasy ostříhané úplně nakrátko a na sobě květované šaty dlouhé až na zem, které by se hodily k nějaké amišské farmářce. Druhá je vyšší, přes černé šaty si oblékla jasně modrou hedvábnou halenu, vlasy má spletené do copů a protkané květinami.

„Probudily jsme vás?“ zeptá se ta v modrém a ušklíbne se, když rychle zvednu hlavu z pultu a snažím se vypadat úslužně. Než stačím odpovědět, sáhne do regálu pro knihu o „dějinách Salemu“ a začne v ní listovat.

Do našeho obchodu nechodí moc lidí mého věku. Spolužáci ze salemské střední se ode mě usilovně drží dál, což je jeden z projevů jejich hlavní mise „vyhnout se mi za každou cenu“. Cítím to stejně.

A i když nejsou netradiční outfity v tomhle městě ničím neobvyklým, příchod dvou extravagantně oblečených holek do našeho obchodu je docela událost. Najednou si ve svých špinavých černých džínách a o něco méně špinavém černém tričku připadám nepatřičně.

Aniž bych si to uvědomila, zírám na tu holku v květovaných šatech, dokud se na mě nepodívá. Rychle sklopím oči a předstírám, že si čtu v knížečce o tarotu.

„Myslím, že bychom měly jít do knihovny,“ navrhne ta v modrém té květované.

„Do knihovny půjdeme pak,“ odpoví květovaná.

„Můžu vám pomoci něco najít?“ zeptám se.

Holka v modré haleně přistoupí k pultu. „Sháním mapu míst, kde se konaly čarodějnické procesy. Něco jako turistickou mapu.“

„Prohlídku s průvodcem si můžete koupit ve stánku tady v ulici. Konají se třikrát denně. V říjnu pětkrát,“ poradím.

Holka zavrtí hlavou. „Už jsem na všech těch místech samozřejmě byla,“ odpoví trochu našťavaně.

Její kamarádka stojí za ní a rozhlíží se po obchodě, jako by se tu snad dalo najít i něco zajímavého, a ne jenom spousta kýčovitých krámů.

„Potřebuju fyzickou mapu,“ pokračuje. „Komodifikovanou, kapitalistickou, fetišistickou, masově vyráběnou *věc*, která se snaží profitovat ze smrtí pronásledovaných žen.“

Tohle je o něco zajímavější požadavek než ten, který tu obvykle slyšíme: „Nemáte termoobal na pivo s obrázkem čarodějnice?“

„Mapu nemáme,“ odpovím. „Ale máme tu spoustu dalšího haraburdí, které tomu popisu odpovídá. Stačí si vybrat.“

Holka v květovaných šatech se zasměje. Nevím, jestli se mi vysmívá, nebo ji to opravdu pobavilo. Teprve, když se směje, všimnu si, jak moc, vážně moc je hezká. Až tak nějak znepokojivě.

Za to její kamarádku jsem nepobavila. Vzdychně, aby mi dala najevo, jak ji unavuju, a pokračuje v přehrabování zboží. Nenápadně se znovu podívám na její kamarádku, která se zrovna zaměřila na balíček tarotových karet v mých rukách.

„Vykládáš si?“ zeptá se mě.

„Ne. Jen si prohlížím obrázky.“

„Vykládání je vlastně prohlížení si obrázků, jen hodně, hodně podrobně,“ poučí mě. Přistoupí k pultu a vezme mi kartu s Bláznem z ruky. „Moje nejoblíbenější,“ poznamená.

„Proč?“ Čím blíž stojí, tím těžší je nevnímat si její krásy.

„Blázen je znamením nových začátků. Toho, že si dovolíš snít. Bez něho se nic nestane.“

„Jo, ale neříká se mu ‚duchaplný snílek‘ nebo ‚ten, co to vždyc-ky znovu rozjede‘,“ namítnu. „Nazývají ho ‚Bláznem‘. A vypadá to, že brzo spadne z toho útesu.“

Holka se usměje a vrátí mi kartu. Špičkami prstů přitom zavadí o mou ruku, a já cítím, jak mi horkost prostupuje celou paží až k obličejí, ve kterém se určitě začínám červenat.

„Kdepak,“ zavrtil hlavou. „Jen se chce na všechno dobře podívat, než se vydá na cestu. Kdyby hned skončila, nebylo by co vyprávět. A právě o ten příběh jde.“

„Pix, jdu do toho obchodu s tričkama na rohu,“ oznámí jí ta v modrém a zvonek zacinká, když otevře dveře.

„Hned jsem tam,“ zavolá na ni ta květovaná.

„Jmenuješ se Pix?“ zeptám se.

Usměje se. Všimnu si, že při úsměvu trochu přivírá oči, jako by se užuž chtěla rozesmát, jako by si vychutnávala tu radost. „Úředně se jmenuju Penny,“ odpoví. „Ale ona mi tak začala říkat, když jsem se ostříhala nakrátko. A když dá Ofira někomu přezdívku, obvykle se chytne. Takže teď jsem Pixie.“

Při jejích slovech ve mně něco udělá dvojité salto vzad.

„To je zvláštní,“ neudrím se. „Právě jsem četla o autorce těchto obrázků...“

„Pix!“ Strčí hlavu do dveří ta druhá. Očividně se jí zdá, že to Pix moc trvá.

„Já jsem Eleanor,“ představím se, protože té holce zoufale chci ještě něco říct, než odejde. „Přezdívku nemám.“

„Tak jo,“ pokývne hlavou, „s tím budeme muset něco udělat.“

Trojité salto vzad.

Usměje se a otočí se ke dveřím.

„K čemu tu mapu potřebuje?“ zeptám se, než stačí odejít. Schválně ji zdržuju, hledám způsob, jak tu nezůstat sama se svými myšlenkami.

Pix o tom chvilku přemýšlí. „Jen na nějaké čarování,“ odpoví a vyjde ze dveří.

Dívám se na ni skleněnou výlohou, jak jde ulicí – za svou nejlepší kamarádkou? Nebo za svou holkou?

Ne, ne, ne. Z takových úvah nemůže vzejít nic dobrého.

Abych se odreagovala, znovu otevřu *Velkou arkánu, kouzelného průvodce příběhy tarotových karet* od Smithové, Ridera a Waitea.

Něco se blíží, příteli. Dávej pozor. Měj u té vyhlídky oči otevřené. Bude to tady dřív, než se naděješ.

Otočím stránku.

MÁG

Ach, Mágu. Zdá se, že máš o sobě dost vysoké mínění na to, že stojíš tak blízko někoho, komu se říká „Blázen“. Víš, že jsi jen krůček od dvorního šaška, že? Umíš vyčarovat vize, připravit velkolepou show, při které nám přímo před očima vyjevíš mystické pravdy, abys nás přesvědčil, že kouzla opravdu existují. Tvrdíš, že právě ty dokážeš zhmotnit duchovní moudrost, abychom jí mohli porozumět i my tady na zemi. Přitom víme, že ve skutečnosti jsi jen obyčejný filuta, který přišel na to, jak vytáhnout králíka z klobouku.

Je však pravdou, že nějaké užitečné informace pro zasvěcené asi máš. Jednou rukou ukazuješ vzhůru a druhou dolů, abys nám připomenul, že „co je nahoře, je i dole“. Nebesa zrcadlí zemi. Svět mimo nás odráží ten uvnitř nás. Hlava následuje srdce.

Na stole před tebou leží taroty. Pentakly, poháry, meče a hole. Představují jednotlivé barvy ostatních karet – Malých arkán. Máš je všechny k dispozici, abys vytvořil nezapomenutelné vystoupení.

Plášť s flitry, cylindr a světlo, co nás oslní, určitě ničemu neuškodí. Někdy je totiž potřeba trochu pozlátka, abychom kouzlu podlehli.

Při pohledu na tebe se sami ptáme: Jaká je ta moje píseň a jaké jsou taneční kroky? Jak mám přežít ze dne na den a životní těžkosti proměnit ve skvělé představení? Jak jen hrát tu hru, kterou musím hrát, a zabavit lidi, kteří se mají bavit? Jak vytáhnout králíka z klobouku?

A pak zmizet v oblaku kouře?

Oblak kouře je náhodou moje specialita.

Nechci se stát někým, kdo kouří trávu denně, ale někdy se to tak prostě samo semele – třeba když nemáte rádi alkohol a všichni kolem vás jsou každý sobotní večer namol. A postupně si uvědomíte, že ti zhulení jsou víc v pohodě než ti ožralí, se kterými jste na párty dorazili. Zničehonic pak přistihnete sami sebe, jak kupujete trávu od toho nejnechvalněji proslulého huliče na škole. Nejdřív jen tolik, abyste přežili ty sobotní noci, pak celé víkendy a nakonec celé týdny. Všechno zlé je tak nějak snesitelnější, když je vaše existence zahalena mlhavým oblakem kouře.

Než odejdu z obchodu, prohlédnu si kartu Mága. Má na sobě bílou tógu a přes ni červené roucho. U nohou a nad hlavou mu rostou květiny. A vážně drží v ruce kouzelnou hůlku?

Abra kadabra! Tvůj život už nebude tak hrozný!

To bych asi chtěla moc, mohla bych si přát něco snazšího, třeba jeden poklidný den? Zamávej nade mnou jointem a proměň mě

v někoho, kdo dokáže úspěšně dojít těch deset bloků domů, aniž by dostal panickou ataku. Kdo zvládne bez problémů vystoupat do našeho podkrovního bytu v druhém poschodí a tam být milou a příjemnou dcerou. Proměň mě, ó velký Mágu, ne v králíka nebo kytku, ale v člověka, který zvládne přežít další den.

„Jdeš pozdě, Sandersonová!“

Simon čeká na našem obvyklém rohu a počítá s tím, že mě na cestě domů kousek doprovodí. Dělá to tak každý čtvrtek. Místo klasické čepice, znaku vyhulenců, kterou nosí všichni jeho kamarádi, má dnes na hlavě kšiltovku s nápisem RED SOX. Zřejmě si myslí, že díky tomu působí při dealování jako sportovně založený slušňák z univerzitní přípravy. V tomhle městě se ale všichni znají, takže tím jen vytrubuje do světa, že je venku za kšeftem.

Příjmením jsem Andersonová, ne Sandersonová, ale Simon mě tak přejmenoval podle filmu *Hokus pokus*, který se tady natáčel. Takhle v Salemu vypadá humor.

„Trhni si nohou. Jsou jen dvě minuty po páté,“ odseknu a předběhnu ho. Ať si mě dohoní.

Kluše za mnou. „Co tě žere, bručouně?“

„Neptej se, když tě to stejně nezajímá,“ zavrčím. „Navíc když mluvíš s městským vyvrhelem.“

Popadne mě za ruku a donutí mě zpomalit. „Přál bych si, aby ses naučila vidět věci z té lepší stránky,“ řekne mi.

Rád se se mnou vodí za ruku, protože je tak snazší předat mi balíček trávy. Taky mu přijde vtipné, že by si lidé mohli myslet, že se tak držet chceme. Kdysi jsem to taky považovala za dobrej fór, ale teď už ne. Celé město si totiž myslí, že jediným důvodem, proč by se se mnou Simon vůbec bavil, je prodej trávy.

„Fakt jo? Tak to mi prosím tě připomeň, která to je ta lepší stránka,“ zahučím.

„V první řadě zameškáváš většinu posledního ročníku, sakra.“

„To je spíš výhra. Po titulu Královny maturitního plesu z Prdelákova fakt netoužím.“

Najednou se v relativně klidném odpoledni ozve ohlušující rána z výfuku a já vyskočím dva metry vysoko. Vytrhnu se Simonovi a málem se s hrůzou vrhnu za roh. Simon na mě zírá, když kolem nás s rámusem projede motorka.

„Nějaká nervózní, ne?“

Cítím, jak mi buší srdce.

Zhluboka dýchej, Eleanor. Nic se neděje.

„To nic,“ hlesnu.

Simon mě zase vezme za ruku a rozhoupe nám paže, jako bychom se na chodníku chystali poskakovat. Jdeme dál.

„Ale fakt, školní povinnosti mě totálně ničí, a to začala škola teprve před dvěma týdny,“ běduje. „*Musím* se už rozhodnout, kam si podám přihlášku na vysokou. *Musím* už posledních pět let pracovat na eseji k přijímačkám. *A musím* mít jasno v tom, jak naložím se zbytkem svého života.“

„Na co? Vždyť je z tebe už teď úspěšný podnikatel,“ poznamenám a ani se nenamáhám skrýt svůj sarkasmus. „O čem bys měl ještě uvažovat?“

„Na vysoké s tím plánuju seknout. Je to vlastně hlavní důvod, proč tam chci jít.“

„No, tvé služby potřebovat nebudou. Od jednadvaceti si může každý koupit trávu v obchodě. Vítejte v Massachusetts.“

„Tak to bych se měl přihlásit na školu v nějakém jiném, méně osvíceném státě a pokrýt tamní poptávku.“

Pustí mou ruku a přitočí se ke mně z druhé strany. Když mě vezme za pravou ruku, ucítím v dlani balíček. Strčím si ho do kapsy. Je to můj nejoblíbenější kouzelnický trik. Brzo zmizím v oblaku kouře. Kouzlo!

„A co ty?“ zeptá se.

„Co jako?“

„Kam se hlásíš? Na Massachusettskou?“

Teď už mou ruku definitivně pustí. Na rohu ulice se odpojí.

Zavrtím hlavou. Ze všech témat, o nichž nemám chuť mluvit, se tohle drží v první pětce.

„Nikam,“ utrousím. „Máma mě potřebuje. A středoškolské odpadlíky na Massachusettskou neberou.“

Kroutí hlavou. „Jsi hrozně negativní, Sandersonová, víš to?“ Sejde z chodníku a přejde na druhou stranu ulice. „Musíš aspoň trochu věřit,“ houkne za mnou ještě.

Tahle poznámka by mě asi naštvála, ale to bych nesměla vědět, že za tři minuty už budu zhulená, takže zapomenou na všechno, co mě štve. Stačí zabočit do uličky za krámkem se smíšeným zbožím na rohu našeho bloku. Jestli mě majitel načapá, tak mu prostě nabídnu. Život na maloměstě neposkytuje moc výhod, ale každopádně máte přehled o tom, kdo hulí taky.

Usadím se vedle popelnice, vyndám si papírky, ubalím si malé brko a zapálím si ho. Cítím, jak se mi tep vrací do normálu už z pouhé vyhlídky na tuhle úlevu. Půlku vykouřím teď a zbytek si schovám na později. Reguluju to. Kouřím jen tolik, kolik je třeba.

Náš byt se nachází v podkroví starého viktoriánského domu na konci bloku. V přízemí bydlí jedna stará paní jménem Enid. Účtuje nám dost malý nájem a na oplátku chce jen to, abychom jí vynášely pytle s odpadky k silnici a kontrolovaly, jestli je ještě

živá. To bydlení nám sehnala Susan, když jsme se sem před dvěma lety přestěhovaly z Mysticu, protože máma už nemohla dál pracovat.

Nikdy nepochopím, proč lymskou boreliózou onemocněla máma, a ne já. Bydlely jsme sotva půl hodiny od města Lyme v Connecticutu, podle něhož dostala jméno. Způsobují ji malá, téměř neviditelná klíšťata, která parazitují na vysoké zvěři a dokážou vám podělat celý život během několika minut. A přitom jsem to byla já, kdo se celé dětství proháněl v rákosí na plážích, seděl v trávě na kdejaké zahradě, šplhal po stromech a odmítal z nich slézt. Ani jednou jsem nezkontrolovala, jestli někde nemám přísáté klíště nebo ten pověsný terčík, který signalizuje, že jste se stali obětí pomalého rozpadu. Pomsta přírody na lidech. Kosí nás jednoho po druhém.

Nevíme, kdy máma chytila klíště, které ten proces zahájilo, takže trvalo dlouho, než jsme si uvědomily, že něco není v pořádku. Nejdříve začala být hodně unavená, po návratu z práce usínala na gauči. Pak už usínala i ve dne u pracovního stolu, a když se probudila, byla zmatená a dezorientovaná.

Chvíli si myslela, že to může být ze stresu, ale pracovala v Mysticu jako instruktorka mořského akvária, což nebylo zase tak vyčerpávající zaměstnání. Největší starostí bylo dávat pozor, aby nějaké dítě nespadlo do nádrže s úhoři.

Když se přidala bolest kloubů způsobená autoimunitní artritidou, která se později ukázala být projevem neléčené lymské boreliózy, věděly jsme, že jde o něco vážnějšího. Když jí konečně stanovili správnou diagnózu, bylo už pozdě. Užívala obrovské dávky antibiotik, ze kterých jí bylo akorát ještě hůř. Obešla snad všechny možné doktory. Nic nepomohlo.

Mě nenapadlo nic lepšího než se po hlavě vrhnout do učení a chodit do nejruznějších kroužků, abych byla pořád zaneprázdněná a máma si o mě nemusela dělat starosti. Už tak jsem byla úspěšnou studentkou se skvělými mimoškolními aktivitami – zkoušky nanečisto, matematické soutěže, členka Modelu OSN. Za úspěchy jsem se hnala na plný výkon.

Zpětně si uvědomuju, že být výbornou studentkou jsem považovala za něco, čeho můžu dosáhnout, na rozdíl od toho mála, co jsem mohla udělat pro mámu. Dobré známky byly v mých očích to jediné, co jsem mohla ovlivnit.

Naše příbuzenstvo v Mysticu cítilo neustálou potřebu o mámině nemoci mudrovat. Babička s dědou, tety a strýcové, všichni jí nabízeli nevyžádané rady, ale žádnou skutečnou pomoc.

„Bonniin prasynovec byl u nějakého specialisty a ten říkal, že lymská borelióza je mýtus a že jde o psychickou záležitost.“

Naše rodina byla z máminých životních voleb všeobecně rozpačitá. Vychovávala mě sama a nazývala mě zázračným dítětem, i když ve skutečnosti jsem byla „nečekaným dítětem“, které jí zůstalo po dávném ex-příteli žijícím teď pravděpodobně na Islandu. Nebo v Norsku? To je jedno, s mámou jsme byly vždycky nezávislá a soběstačná dvojka.

Susan v té době mámě každý večer volala a chtěla vědět, jak na tom je. Nevím, kdy se rozhodly, že se za ní odstěhujeme do jejího rodného Salemu, ale jednou jsem zaslechla jejich videohovor, když si máma myslela, že jsem u sebe v pokoji.

„Vím, že si myslí, že když jsem si nedokázala udržet chlapa, tak přijdu i o své dítě,“ řekla a následovalo dlouhé ticho.

Věděla jsem, že se mi bude stýskat po akváriu, kde jsem strávila velkou část svého dětství. Když mi to dovolili, připojovala

jsem se k mámě během jejich lekcí a pomáhala jsem krmit ryby. Přesto mě stěhování do Salemu lákalo. Sice jsem se nezajímala o čarodějnictví, ale Salem měl takový mýtický vibe, který jsem dokázala ocenit. Zdál se mi jako místo, kde bych se mohla stát někým zajímavějším, sebejistějším. Někým, kdo se nebude pořád jen šprtat a trénovat Model OSN.

Neuniklo mi, že jsme vyměnily jedno místo s magickým jménem za jiné – Mystic za Salem. Nová Anglie je pro magii stvořena. Rip van Winkle, bezhlavý jezdec, čarodějnické procesy. To vše jsou výborná lákadla pro turisty.

Zabydlet se v Salemu bylo díky Susan snadné. Pomáhala nám sehnat bydlení, najala uklízečku, zařídila dovážku potravin až do domu a obě nás zaměstnala ve svém obchodě. Skoro každý večer nám přivezla něco, co sama uvařila. Ulevilo se mi, že už na péči o mámu nebudu sama a Susan bude tou dospělou pro nás všechny. Mohla jsem se díky tomu pustit do objevování toho nového, jiného života.

Zatímco jdu ulicí k domu, kde už v bytě nad Enid dva roky bydlíme, snažím se udržet si to příjemné opojení, které mě, jak už vím, aspoň na pár hodin uklidní. Budu milá a příjemná až do chvíle, než Susan zavře obchod a přijde k nám s tou polévkou. Pak budu moct mámu nechat ve společnosti její nejlepší kamarádky, která ji rozptýlí.

Vyjdu po schodech na velkou zastřešenou verandu a zamávám na Enid. Sedí na svém obvyklém místě v okenním výklenku a gestem mě upozorňuje na dva pytle odpadků postavených vedle dveří. Zvednu palec.

Jasně, samozřejmě, že je vynesu, Enid. Copak je nevynáším po každé?

Postranními dveřmi vejdu na naše soukromé schodiště a zahájím dlouhý výstup do podkrovní. Máme v něm kuchyň, obývací, další dva malé pokojíky a koupelnu se starodávnou vanou, do které se máma každý večer na dlouhou dobu naloží. Ve většině koutů našeho bytu musíte sklonit hlavu, abyste se nepraštili o zkosený strop.

Když jsme se sem nastěhovaly, podařilo se mi přesvědčit samu sebe, že je to báječné bydlení. Něco jako kouzelný domeček na stromě, jako ušitý na míru našemu životu v novém kouzelném městě. Představovala jsem si, jak někdo vyšplhá na strom a zaklepe mi na okno, abych ho vpustila dovnitř. Připadalo mi to romantické, tajuplné a zároveň jako něco, co se může klidně stát. Už jsem vystřízlivěla.

„Ahoj, zlato.“ Máma mě shora slyší přicházet. Musím se zastavit na odpočívadle a chytit dech.

„Ahoj!“ zavolám na ni.

„Všechno v pořádku?“

Jsem tak zadýchaná, že mi chvilku trvá, než na ni zase křiknu: „Fajn!“

Jestli je pro mě tráva kouzlem a jestli všechna kouzla něco stojí, tak to moje mi bere dech.

Aspoň nekouřím cigarety, utěšuju se, zatímco dál stojím na podestě. Nějaký impozantní kouzelnický trik způsobuje, že se sedmnáctiletá holka cítí jako devadesátiletá babka. Enid by měla vynášet odpadky za mě.

Zdolám poslední úsek schodů. Máma sedí zabalená v dece na gauči a kouká na televizi. Vypadá jako vždycky. Bledá a unavená.

„Ahoj,“ pozdravím ji.

„Enid na mě volala, abych ti připomněla, že je dnes potřeba vynést odpadky,“ řekne máma.

Jdu do svého pokoje odložit tašku a bundu a schovat ten malý balíček trávy do šuplíku se spodním prádlem.

„Čímpak by se Enid mohla zabavit?“ uvažuji nahlas. „Co takhle pořídit jí kočku?“

„Myslím, že je prostě osamělá.“

Jdu do obývacího pokoje a posadím se do křesla naproti mámě.

„Proč si s ní nepoklábosíš?“ navrhnou.

Máma po mně hodí pohledem.

„No co?“ škádlím ji. „Jste obě celý den doma.“

„Nepotřebuju už po tisíci poslouchat její brblání na zdejší odbor plánování,“ vysvětlí máma.

„Máš hlad?“ zeptám se a vstanu. „Susan se později staví s nějakou polívkou.“

Máma zavrtí hlavou a já si jdu do kuchyně udělat svačinu. Za minutu se máma objeví ve dveřích, deku má přehozenou přes ramena.

„Říkala jsem si, že bych si za tebe koncem týdne vzala směnu v obchodě,“ oznámí mi.

Ech, zase jsem něco hloupě plácla, když jsem zmínila, že je celý den doma, a ne se Susan v obchodě.

„Jasně,“ odpovím a snažím se, aby to nevyznělo jinak, než má.

Chvilku mlčí. Vložím do topinkovače dva toustové chleby a dívám se, jak se opékají. Obě tam stojíme jako bychom poslouchaly trávu růst.

„Mohla by sis dát pauzu,“ pokračuje máma. „Zůstat doma a podívat se na ty materiály z vysoké.“

„Aha,“ řeknu. „Jo.“

Proč se dnes chce každý bavit o vysoké?

„Můžu ti s přihláškami pomoci, jestli chceš.“